

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:42	7:59	8:34
6:58	7:58	8:32
6:49	7:59	8:32
6:56	7:57	8:30
7:29	8:35	9:02
7:49	9:19	9:33

ישמחתו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

חול המועד - כאן ועכשיו

מילי דאבות

בשבת הזו, יתחילו בתפוצות ישראל, את הלימוד המיוחד של פרקי אבות, כשבכל שבת מהשבתות הקרובות ילמדו פרק אחד.

בספר "שימושה של תורה" מובא סיפור, כי בצעירותו של הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, בעת שלמד בכולל המפורסם שבעיר קובנה, עלה פעם בשבת אחר הצהריים לשוחח בלימוד עם רבה של קובנה ורבים של כל בני הגולה הגאון הנודע רבי יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל. ואכן התלהט במקום שיח תורני מתוך ריתחא דאורייתא, של גאוני עולם שחבקו את התורה כולה בזרועותיהם הכבירות.

ולפתע, פנה הגאון הישיש לבר שיחו הצעיר, והפסיקו מדיבורו הלוחט, ואמר לו: אברך, רבינו הרמ"א פסק "אבל אומרים פרקי אבות בקיין", והדבר כולל גם אותנו, ואם כן צריך להגיד. ומיד החל בלימוד פרקי אבות בניעמה מיוחדת.

אם הדברים נכונים לגדולי עולם שכאלה, ודאי שהדברים נכונים לכל אחד מאיתנו, וסגולת הזמן המיוחד הזה של השבתות הארוכות הללו, בעת זמן המנחה, להחזיר בלב עוד מעט יראת שמים ומדות טובות, שהם המפתח לקבלת התורה.

כך, שישנו מספר שמיני, שהוא המספר המיוחד שסוגר את מעגל הימים, כפי ששמיני עצרת סוגר את חג הסוכות, וחג השבועות סוגר את שבועת שבועות הפסח. והיכן הוא המספר השמיני בכל שבוע ושבוע? על כך כותב הרמב"ן, כי עם ישראל, שהוא בן זוגה של השבת, זהו המספר השמיני. כך שבכל שבוע ושבוע, אמנם המעגל בנוי מהמספר השביעי, אבל יש משהו שהוא מעל המספר השביעי המתחבר לכך, וזהו עם ישראל - בן זוגה של השבת.

יסודם של דברי הרמב"ן מבוארים בהרחבה בדברי המהר"ל מפראג, שישד כי המספר שבע מורה על המהלך הטבעי, שהרי העולם ה"טבעי" בנוי על המחזוריות של שבע ימים, ואילו צירופו של המספר השמיני מורה על העולם שמעל לדרכי הטבע. דברים אלו כלולים בתוך דברי הרמב"ן, בכתבו כי חג השבועות הוא היום השמיני של חג הפסח, וכל שבועת השבועות שבינתיים הם כמו שבע ימים, והיום השמיני הוא יום העצרת שבו נעצר הכל.

כך הוא גם ביחס לכל שבוע, כי בעוד השבת עצמה בנויה בתוך מעגל הטבע, הרי עם ישראל השומר על השבת ונעשה בן זוגה של השבת, מרומם את מדרגת השבת להיות במדרגה שמעל לדרך הטבע.

המספר השמיני מעל לטבע, הוא מחבר את הקדושה ואוצר אותה בקרבנו, כמו "עצרת" שבו מתכנסת כנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא. וזה תלוי בנו, בעם ישראל.

הנסתרים אותם חושף לנו הרמב"ן. הרמב"ן חידש לנו חידוש נפלא, שכשם שחג הסוכות בנוי משבעה ימי חג, שלאחריהם עוד יום של חג המחובר לו, והוא יום שמיני עצרת, שבו עוצרים ליום של התייחדות ומכנסים את כל השפעות החג לתוך מעינו וקרבינו, כך הוא אותו דבר גם ביחס לחג השבועות שהוא כמו יום השמיני של חג הפסח, וכל הימים שבאמצע, שבוע נחשב בהם ליום, כך ששבועת השבועות הללו הם כמו שבועת ימים, שהם שבעה ימים שבין היום הראשון של החג ליום האחרון שהוא בשבועות.

זהו הסיבה - מסביר הרמב"ן - שהתורה קראה ליום השמיני של חג הסוכות "עצרת", וכפי שמכנים יום זה - שמיני עצרת, ואילו בלשון חז"ל חג השבועות קרוי "עצרת" על אף שבתורה לא מציינו כינוי זה לחג זה, וזאת היות ובתוכנם הפנימי שני הימים הללו דומים זה לזה, לפי ששניהם הם יום של עצרת בין כלל ישראל לבין הקדוש ברוך הוא, לאחר שבועת ימי חג הסוכות ולאחר שבועת שבועות חג הפסח.

יוצא לנו איפוא מדבריו המפורשים של הרמב"ן, שאנו נמצאים בתקופה של חול המועד פסח, זאת על אף שאין בימים אלו שום איסור מלאכה, ואין זה נחשב מקרא קודש, עם זאת הם ימים של מועד בתוך החול.

מרום. נתן מבט אחר על הימים הללו בהם אנו מצויים. אך בהתבוננות מעט לעומק, נגלה כי בדברי הרמב"ן חבייה נקודה נוספת. יסודם של דברי הרמב"ן בנויים על

יחד עם הכנסת החמץ בחזרה לתוך הבית, משתכנת לה תחושת החמצה קטנה בלב פנימה, ובה המחשבה המעט חמצמצה: חבל על הזמן היפה כל כך שהסתיים וחלף לו במהירות. רק זה עתה חגגנו והסבנו כבני חורין, נהנינו יחד עם כל בני המשפחה מאוירת חג מרוממת, והנה שוב חוזרים לשגרה, על המירוץ המתמשך עם כל הכרוך בכך.

אך האמת האמיתית היא, שאנו עדיין מצויים בתוך הימים הקדושים של חג הפסח. ממש כך. נכון הוא שאוכלים חמץ, נכון הוא שהזרנו לעבודה ולשיגרת היומיום, אבל בכל זאת גילו לנו קדמונו, כי זמן מיוחד זה, הוא עדיין כעיצומו של קדושת חג הפסח. ידועים הם דברי הרמב"ן, הכותב בפרשת אמור - הפרשה אותה נלמד ונקרא בשבוע הבא, כי שבועת השבועות שמונים אותם מחג הפסח עד לחג השבועות, הרי הם כמו שבעה ימים של חג הסוכות, וכל הימים שבינתיים הם כחול המועד אחד ארוך, עד לחג השבועות, שהוא משלים את החג, כמו שמיני עצרת המשלים את חג הסוכות.

דברי הרמב"ן הללו, הם דיבורים קדושים, שנכתבו על ידי אחד מגדולי אבירי הראשונים שאת מימיהם אנו שותים, והם אינם דברים פשוטים, כפי שהרמב"ן עצמו כותב בפתח דבריו שהם דברים על דרך האמת, כלומר על פי יסודות מתורת הנסתר [דבריו במלואם מצוטטים במדור "לשון חכמים"]. ובכל זאת, נקרב את הדברים אף לפי מדרגתנו אנו, כדי להבין את הרובד החיצוני בדברים

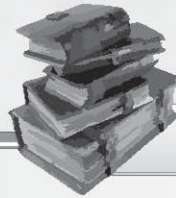
לשון חכמים

ועל דרך האמת, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, ויום השביעי הוא שבת ואין לו בן זוג, וכנסת ישראל היא בת זוגו שנאמר ואת הארץ, והנה היא שמינית, "עצרת היא", כי שם נעצר הכל, וצוה בחג המצות שבעה ימים בקדושה לפנייהם ולאחריהם כי כולם קדושים ובתוכם ה', ומנה ממנו תשעה וארבעים יום שבעה שבועות כימי עולם, וקדש יום שמיני כשמוני של חג, והימים הספורים בינתיים כחולו של מועד בין הראשון והשמיני בחג, והוא יום מתן תורה שהראם בו את אשו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש. ולכך יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום חג השבועות עצרת, כי הוא כיום שמיני של חג שקראו הכתוב כן.

רמב"ן ויקרא כג, לו

האיש הירא וחרד ראוי להיות זהיר וזריז לעמוד לשרת בשם ה' בימים האלה שלאחר הפסח יתר על כל הימים בקדושה ובטהרה ובירא ה' כל היום ולא יפנה ימין ושמאל, וירא ויפחד ממדת הדין המתוחה שלא יכוח בגחלתה ח"ו, ואמרו הקדמונים כי הימים האלה המה לאות ולמופת לכל השנה מלה, כי אם ירבה בהם בתורה ובמצות כן יהיה מראשית השנה ועד אחרית השנה, וכן בהפכו ח"ו.

רבי חיים פאלאגי, מועד לכל חי סימן ד' אות מ"ה

פניני הלכה

שאלה: בקהילות ישראל נהוג לכנס את הילדים לפעילות במשך השבת, למסגרות לימוד "אבות ובנים" או אמירת תהלים וכיוצא בזה, ומחלקים להם פרסים שונים. במסגרת זו, רבים מחלקים כרטיסי משחק או תמונות וכדומה, והילדים עושים לעצמם אוספים מפריטים אלו, ורבים מחליפים ביניהם כרטיסים שונים, האם הדבר מותר בשבת?

תשובה: מותר לחלק מתנות בשבת לצורך דבר מצוה ולצורך השבת, וכיון שהילדים נהנים מקבלת המתנה בשבת, הדבר נחשב מתנה לצורך השבת.

אך יש לאב לומר לבניו שאסור להחליף כרטיסים בשבת, שכן יש בכך איסור של מקח וממכר בשבת, ואדם מצווה על שביתת בנו הקטן בשבת. ואם הדבר ברור שהילדים יעשו עסקות חילופין כאלה עם הכרטיסים שיחלקו להם, אין לחלק להם את הכרטיסים בשבת, שבכך נחשב הדבר שנותנים להם דבר אסור בשבת, ואסור לתת לקטן דבר שקרוב לודאי שהוא יעשה עמו איסור, שזה נחשב כמו האכלת איסור בידים דבר האסור אפילו כמי שאינו בנו.

מקורות ונימוקים: כתב המגן אברהם (שו, טו) שאסור בשבת לעשות מקח וממכר בכל אופן שהוא בין בפה ובין במסירה גם אם לא מוכרים מחיר, ומותר לתת מתנה לחבירו בשבת לצורך מצוה ולצורך עונג שבת. נמצא, שאין איסור לתת מתנה לילדים לצורך מצוה ולעונג שבת, אבל אסור להם להחליף את התמונות, שזה דרך מקח וממכר. ולענין מניעת הקטן מאיסור מלאכות שבת, ראה בשולחן ערוך סימן שמ"ג ובנושאי כלים שם. וראה מה שכתב בנידון זה הרב הגאון ר' ישראל פסח פינהנדרלר זצ"ל (נלב"ע י"ב ניסן תשע"א) בשו"ת אבני ישפה חלק ג' אורח חיים סימן ל"ב.

אמרת השבת

אַתְּ שֶׁבִּתְּתִי תִשְׁמְרוּ וּמִקִּדְשֵׁי תִירָאוּ פרשת קדושים יט, ל

פירש המשך חכמה כי בדרך כלל כשאדם טרוד במלאכתו ובעיסוקיו, הרי זה מסיח דעת מעבירה, וכמאמר חז"ל שיגיעת דרך ארץ משכחת עוון. אבל בשבתות וימים טובים שבהם בטלים ממלאכה, יכולים לבוא לידי עבירה, וכמו שאמרו בגמרא בקידושין (פא, ב) שהרגל עבירה שבא במשך השנה הוא מהשפעת הריעוע של ימות הרגל, ומטעם זה כתב הרמב"ם בהלכות יום טוב (ו, ו) שאיננו יודעים להעמיד שוטרים ברגלים שיהיו מסבבים ומחפשים בגנות ובפרדסים ועל הנהרות כדי שלא יתקבצו לאכול ולשתות באופן של הוללות המביאה לידי עבירה, וכן יזהירו בדבר זה לכל העם שלא יהיה תערובת בבתייהם לשמחה ולא ימשכו יותר מדאי בשתיית יין שלא יבואו לידי עבירה. וקדמונו תיקנו להתענות ב' ה' וב' לאחר החגים מחמת חשש זה שנכשלו בעבירה מחמת שמחת הרגל. וכמו כן מצאנו אף בנביא שמואל (א פרק ב' פסוק כ"ב) שבהתנסות העם לעליה לרגל בבית המקדש, נכשלו בעבירה בפתח אוהל מועד.

זהו מה שמזהיר הכתוב כהמשך לפסוק הקודם שבו הזהרנו "ולא תזנה הארץ ומלאה הארץ זמה" – "את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו", שיהיו בזמן השבתות והמועדים כשמתכנסים לשמחה, שלא יבואו לידי נדנדוד עבירה.

פרשת השבת

דָּבַר אֵל כָּל עַדְתְּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתְּ אֲלֵהֶם
קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: אִישׁ
אָמְרוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא יט, ב-ג)

הגמרא במסכת פסחים (ג, ב) מספרת, כי בני מקום הנקרא 'ביישן' היו נוהגים שלא ללכת מצור לצידון בערב שבת, על אף שיום השוק בצידון היה בערב שבת, ועל אף שהמרחק ביניהם הוא קצר, וזאת כדי לא להגיע לביטול של הכנות צרכי השבת. בניהם שבאו אחריהם, התקשו בקיום מנהג זה, וכאו בטענה לרבי יוחנן כי אבותיהם עשירים היו ויכלו למנוע מללכת לצידון בערב שבת על אף שהיה זה יום השוק, אבל הם שאינם עשירים כל כך קשה להם הדבר. אמר להם רבי יוחנן, כבר קיבלו זאת אבותיכם בקבלה, ואינכם יכולים לבטל זאת, שנאמר "שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמן". ביאר החתם סופר, כי בני ביישן סבורים היו שמנהג זה שאבותיהם נמנעו ללכת לסחור ביום שישי, אין זה מנהג מחייב כל כך, כי אין זה מנהג של דבר שעשייתו מוכחת לעין כל, אלא הוא שביתה בשב ואל תעשה, ואין זה מוכיח שהם קיבלו זאת כמנהג גמור. ועל זה אמר רבי יוחנן, שאף מנהג זה מחייב את הילדים לנהוג כמו אבותיהם.

לפי זה מפרש החתם סופר את הפסוקים שלפנינו, שהפרשה כאן מדברת על תוספת קדושה וזהירות בדברים המותרים מעיקר הדין, כפי שפירשו הראשונים את הציווי "קדושים תהיו" – קדש עצמך במותר לך, ועל זה אומר הכתוב כי הדברים אמורים לא רק במה שאדם קיבל על עצמו, אלא אף במה שאביו ואמו קיבלו עליהם, וכמאמר הכתוב "שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמן", ואפילו בדברים שהם רק בעניין תוספת שביתה על שביתת השבת, גם בזה "ואת שבתותי תשמרו", להוסיף קדושה על קדושה, כפי שקיבלו אבותיכם עליכם.

מעשה לשבת

נרות הזכרון

שלום זצ"ל, וכך היה מעשה:

יהודי תושב ירושלים, בעל בית דפוס, שעשה את תורתו עיקר ומלאכתו עראי, קיבל יום אחד צו זימון למילואים, ובחשבונו פשוט לתאריך הגיוס, הוברר לו כי תאריך השירות הוא לא פחות ולא יותר במשך השבוע האמצעי של חודש ניסן. כלומר כל ימות חג הפסח, הוא מחוץ לבית, משרת במקום כלשהו...

יום שישי היה אותו יום בו התקבל המכתב, והיהודי שקע במחשבות תוגה, מה עושים? בליל שבת, יצא כהרגלו לדרשה של ר' שלום בבית המדרש "זכרון משה", והפעם כשראשו כבד עליו, שקוע בהרהורים ומחשבות של "מה יהיה?"

הוא מגיע לזכרון משה, ר' שלום כבר באמצע הדרשה, והוא מהפרוודור שומע את ר' שלום פותח בסיפור, כדרכו בקודש מלא חיות, והוא מספר על החפץ חיים ועל רוח הקודש הגלויה שראו אצלו, וכך הוא מתאר שכשהגיעו לפני החפץ חיים בחורים כדי להודיע לו שקיבלו צו גיוס, והיה אם קיבלו ממנו את ספרו "מחנה ישראל" הרי ידעו כי נגורה הגויה וצריכים הם ללכת לשרת, אבל אם אמר להם החפץ חיים "כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ" ידוע ידעו כי יש להם עצה להוסיף חיל בשקיפת התורה, והשחרור מובטח.

כשמוע היהודי את הסיפור מפיו של ר' שלום, גמר אומר בנפשו, למעט בשעות פתיחת העסק, ולסגור את העסק מוקדם יותר.

לא עברו ימים ספורים, ולביתו של היהודי הגיע מכתב חדש, המבשר לו כי בשל היערכות מהודשת, נדחתה התייצבותו לשירות המילואים. ויהי לפלא.

הלכה הילדה לביתה עם שני הנרות, הסתגרה בחדרה, הניחה את הנרות על צלחת, כפי שראתה בנן הילדים, והדליקה את שני נרות הנשמה.

לפתע נכנסה האמא לחדר הילדה, וראתה לתדהמתה שני נרות נשמה דולקים...

"מה זה?!" שאלה בסערת רוחות.

"את לא רצית להדליק" – ענתה הילדה – "והדלקתי

אני שני נרות, אחד בשבילך ואחד בשביל אבא..."

האמא שעוד באה מבית שנהגו להדליק בו נרות, כאשר ראתה את בתה מדליקה שני נרות נשמה, ושמעה אותה אומרת שאחד בשבילה ואחד בשביל אבא, חלף בה רעד פנימי עמוק, ולמחרת כבר הלכה בעצמה לבית הנכנסת.

מאותו שבוע, התחילה האמא להדליק נרות בכל ערב שבת, עד שמכוח אותם נרות נשמה - נרות שבת, נהפך הבית כולו לבית של שמירת שבת כהלכתה.

*

ומכאן לסיפור נוסף הקשור לדרשה וסיפור של רבי

את הסיפור הבא, סיפר מגיד המישרים הנודע, הגאון הצדיק רבי שלום מרדכי שברון זצ"ל, וכך סיפר:

משפחת פ', משפחה ישראלית רגילה היתה, ולא העמידו את ביתם בדרך התורה והמצוות. אך הנה, ילדתם הראשונה גדלה, והיו צריכים לרשום אותה לגן ילדים, ובקירבת ביתם היה קיים גן ילדים דתי. החליטו ההורים, כי עדיף לשלוח את הילדה לגן בקירבת הבית, על אף היותו גן דתי, מאשר לשלוח אותה לגן שאינו דתי כפי דרכם, הנמצא רחוק יותר בכמה רחובות, ושעל הילדה לעבור לשם כך כמה כבישים, בחלקם סואנים.

כך עוברים להם הימים, וביום שישי אחד, הילדה חוזרת לביתה ואומרת לאמא: "הגננת אמרה שאמא צריכה להדליק נרות ביום שישי..."

האמא הגיבה ברוגזה ואמרה: "אנחנו לא מדליקים נרות, וזהו!..."

הילדה חזרה על שלה ואמרה: "אמא! אבל הגננת אמרה..."

הפסיקה אותה האם וגערה בה: "הנחי לי בבקשה, אצלינו לא מדליקים נרות!"

הילדה לא הרפתה, והודיעה לאמא בצורה נחרצת: "אם את לא מדליקה נרות, אני אדליק נרות!"

האמא כעסה והזהירה את ילדתה, כי תעניש אותה בחומרה אם תעזי לעשות כך ולהמרות את פיה.

אך הילדה לא שמעה בקולה, ובאחד הימים הלכה לבדה לחנות המכולת, ובקשה לרכוש שני נרות.

בעל החנות חשב לעצמו: "מה היא צריכה את הנרות, הרי הם אף פעם לא קונים נרות, מה קרה איפוא שהילדה באה לבקש נרות? אין זה אלא שיש להם יום זכרון במשפחה", הלך והביא שני נרות נשמה, ונתן אותם לילדה.

דבריהם הם זכרונם

רבי אהרן הכהן רוזנפלד זצ"ל האדמו"ר מפנינסק קרלין - כ"ח ניסן תשס"א - עשור לפטירתו

איש מופת היה האדמו"ר מפנינסק קרלין זצ"ל לתלמידיו וחסידיו, שהתחנכו לאורו ולדמותו, והוא מצידו אף השקיע רבות בהדרכתם במסילת עבודת ה' בדרך שקיבל מרבותיו. שנים רבות היה הוא דמות של מרביץ תורה לעדרים שנודע בגישתו המיוחדת לחינוכם של צעירי הצאן בשנות בחורותם המוקדמות, כשהוא מרעיף עליהם טללי אהבה וחיבה בשיחותיו הנלהבות, וברבות השנים כשהתעטר בכתר האדמו"ר דבקו בו צעירים וזקנים כאחד, והוא מצידו חזר והשמיע את דברות הקודש של רבותיו, בהטעמתו המיוחדת.

היה רגיל לחזור בשיחות לפני בחורי החסידות, כי רבו האדמו"ר רבי יוחנן מסטולין זיע"א היה תובע מבחורי החסידות שילמדו בכל יום לפחות סדר אחד של ארבע שעות שלמות ומלאות, כשהדבר כולל גם את ימי שישי הטרוידים ביותר, שלפני שלמדו ארבע שעות רצופות אין להתחיל בשום דבר אחר. כמו כן היה מעורר בהזדמנויות שונות על חשיבות קביעת סדר לימוד מיוחד שעתים לפני קבלת שבת, וכמיוחד בשבועות הקיץ בהם הימים ארוכים, שהדבר מתאפשר בקלות יתירה.

בהזדמנות חזר ואמר, כי מקובל הוא מרבותיו, כי ההצלחה בתורה באה לאלו שעסקו בתורה גם בערב שבת ובשבת. הוא עצמו ביאר את הדבר בכמה טעמים: א' מעלת היום עזרת, שהשבת נועדה ללימוד התורה, ויש בה סיעתא דשמיא מיוחדת להתעלות בתורה. ב' כל מה שעושים בשבת שורה בו הברכה, ואם כן בלימוד התורה של השבת מתברך גם לימוד התורה של ימות השבוע. ג' מטעם פשוט, שימי שישי ושבת הם כמעט שליש שבוע. ד' בימים אלו מחמת הטרדות חסר לומדי תורה בעולם, והלומד בזמן זה מקבל שכר כנגד כולם וזוכה בכך לסייעתא דשמיא מיוחדת. ומעל הכל, הלומד בזמן כזה, בו המסגרות שונות, הוא מראה בעצמו שהוא נוטל את העול על עצמו מהכרה אישית, ולא מחמת סיבות אחרות, ולכן הוא זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת.

קוראי עונג

רבים הם הקהילות ששמעו בשנים האחרונות דברי חיוזק מראש הישיבה הגרא"ל שטינמן שליט"א, שחוזר ומעורר על החשיבות הגדולה לסיים את ההכנות לשבת בשעה מוקדמת.

להלן חלקים ממכתב ששלח ראש הישיבה בענין זה בחודש האחרון לתושבי אחד הערים בארץ הקודש:

"באתי לעורר על קדושת שבת, אשר היא מאוד חמורה, ומצד שני אפשר לזכות על ידי שמירת דינה מאוד". בהמשך המכתב הוא מוסיף ומפרט: "כרגיל, אנשים קרוב לשקיעת החמה בערב שבת מאוד לחוצים... ולפעמים גם מתוך לחץ נכנסים לעשות דבר האסור אחר שקיעתה של החמה, אשר זה מאוד חמור... וטוב מאוד להתרחק ולמנוע מלעשות דברים האסורים בשבת, חצי שעה לפני השקיעה, באופן שלא יקרה חלילה שיכולים לעבור אחרי השקיעה". את מכתבו הוא מסיים בדברי ברכה: "ושמר עושיה אין לשער, חזקו בזה, ותזכו לכל טוב ברוחניות ובגשמיות". מיותר לומר, שמכתב זה אכן פעל את פעולתו, ובאותו מקום הורגשה התחזקות רבה בענין זה.

*

במקרה אחר, דיבר ראש הישיבה שליט"א באחת מהישיבות שבנשיאותו, בשיחה מיוחדת לקראת סיומו של "זמן החורף", ואף שם התייחס לענין זה בדברים הבאים: "הז"ל אומרים עניים שבארץ ישראל מפני מה מתעשרין - בזכות המעשר, בבבל - בזכות שמכבדין את החכמים, בשאר מקומות - בזכות שמכבדין את השבת. והגמרא מביאה מעשה שהיה קצב אחד שהיה עושה כ"כ הרבה פעולות ונתעשר הרבה, ובמה הוא זכה לכך - בזכות השבת. ואנחנו גם כן צריכים חיוזק בזה. באחד המקומות היתה משפחה שהיתה לה צרה גדולה, ועשו והפעילו לכך שיקבלו שבת חמי שעה לפני השקיעה, מוקדם יותר מהזמן, והיתה להם כ"ה הטבה, אבל גם בלא זה צריך חיוזק.

וגם בשבת עצמה צריך לשמור כל הדינים בוהירות ובדקדוק, והתומים אומר שאחד שאינו יודע הלכות שבת על בורין אי אפשר שלא יכשל - לא רק באיסור דרבנן אלא אפילו באיסור דאורייתא - ומוזכר הוא לדעת הלכות שבת. על כל אחד כמה שיהיה באפשרותו, ללמוד הלכות שבת ועל ידי כך להזהר מלעשות דברים האסורים בשבת, כל אחד צריך לעשות את זה, וזה דבר חשוב עד מאד, שאפילו באיסורין דאורייתא אם אינו יודע הלכות שבת אפשר להכשל. ודאי טוב מאוד להתחזק בקבלת שבת, וכל אחד אפילו אם הוא יכול כמשך רבע שעה ללמוד בו הלכות שבת. ובזכות זה, הקב"ה יעזור שכולנו נזכה לכל הטובות ולא יהיה שום רע, ונזכה במהרה לגאולה האמיתית במהרה בימינו אמן".

יְלָדֵי הַשֶּׁבֶת

יְלָדִים יְקָרִים!

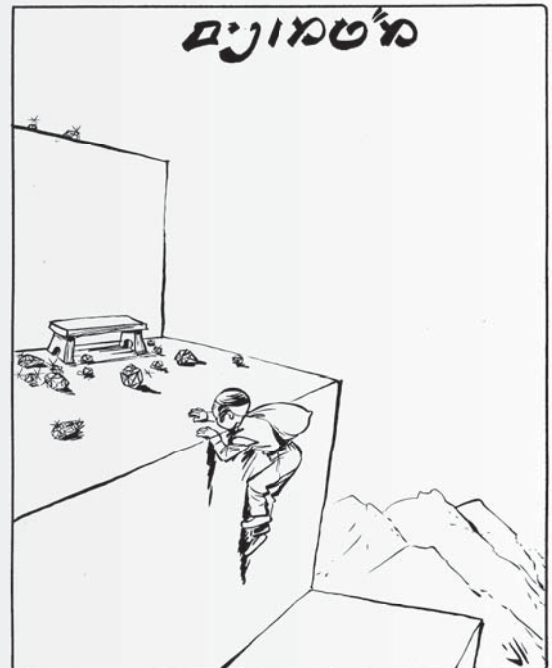
זהו זה. עבר חג הפסח, כבר אכסנו את כל הגלים בבדי'עם למעלה, כבר אוכלים בתורה לחם ועוגות.

חוזרים לשגרה.

והשגרה פעת זו שגרה של ספירה - ספירת העמר.

המשמעות של זה הוא, שאנחנו סופרים את הימים ואת השבועות, לקראת היום הנקסף והמקנה, הוא יום מתן תורה, חג השבועות הקרב ובא עלינו לטובה.

כל יום מתקדמים עוד צעד בתורה לקראת היום הגדול, כל יום מלצה

בהשתוקקות נוספת לקראת היום החמישים שבו נאמר שוב פעם "נעשה ונשמע", ונקבל על עצמינו בחיות מחודשת את קבלת התורה באהבה ובשמחה.

כי לדבר כל כך חשוב, אנחנו משתוקקים וממש סופרים את הזמן עד שהוא מגיע.

וכעת פשאנחנו מתחילים את עונת הפנין, והימים מתארכים, הרי שיש לנו עוד שעות נוספות ביום ששי אחר הצהריים עד לקניסת השבת.

לא נבזבו את השעות האלו לריק, נחכה בהם לשבת המלכה העומדת לבוא, נראה בעצמינו כי אנחנו משתוקקים ומחפשים לזמן המיוחד הזה של השבת העומדת להבגס.

פי לשפמתינים למשהו מיוחד, כל רגע שעובר רק מגביר את החשק ואת ההתלהבות לקראת הדבר המיוחד, ומה יכל להיות יותר מיוחד מבוואה של שבת המלכה?

מה לעשות לזה? אתם בטח שואלים את עצמכם.

ובכן, דבר ראשון, לעורר קצת בפינת פהקנות לשבת. זה הדבר הכי חשוב. וחיון מזה, אם נשאר עוד זמן מיתר, אפשר ללמד את פרשת השבוע, או לקרא מעט ספורי צדיקים, ולנחם קצת, כדי שיהיה פח לשבת בסעדת שבת מתוך ענג ושמחה.

שבת שלום

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030